

**NELSON
DEMILLE**
panter

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © 2012 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Irena Steinerová, 2015

ISBN 978-80-7473-268-3

Kapitola 1

Muž v bílém beduínském hábitu jménem Búlus ibn ad-Darwíš, známý také pod svou al-káidskou přezdívkou an-Nimr neboli Panter, stál kousek stranou od skupiny belgických turistů.

Belgičané, čtyři muži a pět žen, přijeli ze Saná spolu s jemenským průvodcem Wásimem ar-Ráhibem v minibusu řízeném místním šoférem. Řidič zůstal sedět v klimatizované kabině, skrytý před horkým srpnovým sluncem.

Turistický průvodce Wásim neuměl francouzsky, ale anglicky mluvil dobře a jedna dívka ze skupinky Belgičanů, asi šestnáctiletá Annette, ovládala angličtinu a mohla jeho výklad tlumočit svým krajanům do francouzštiny.

Wásim oznámil skupině: „Tohle je slavný chrám Barán, známý také jako Arš Bilkís – trůn královny ze Sáby.“

Annette jeho slova přeložila, výletníci pokývali hlavami a začali fotografovat.

An-Nimr, Panter, přejížděl pohledem rozvaliny chrámového komplexu – něco přes akr zdí z hnědého pís-kovce, do nebe čnících hranatých sloupů a nekrytých nádvoří smažících se pod pouštním sluncem. Američtí a evropští archeologové věnovali spoustu let a ještě víc peněz na odkrytí a rekonstrukci těchto trosek pohanského chrámu a nakonec odešli kvůli podezíravosti domorodých kmenů a později i kvůli činnosti al-Káidy. Takové mrhání časem a penězi, pomyslel si Panter. Těšil se na den, až západní turisté přestanou památku navštěvovat a okolní pohanské ruiny opět splynou s te-kutými pouštními písky.

Panter se zadíval přes chrámový komplex na řídkou vegetaci a pár osamělých datlovníků. Věděl, že v dávno věku bylo okolí mnohem zelenější a obydlenější. Pak se sem rozšířila poušť od východu – z Hadhramautu, což znamenalo Místo, odkud přichází smrt.

Wásim ar-Ráhib vrhl letmý pohled na vysokého beduína s plnovousem a podivil se, proč se připojil ke skupině belgických turistů. Wásim měl vše domluveno s místním kmenovým šejkem Músou a zaplatil mu sto amerických dolarů za povolení navštívit tuto národní historickou památku. Za ty peníze si samozřejmě kupoval i klid a mír; příslib, že žádní domorodí beduíni nebudou členy zájezdu obtěžovat, omezovat ani jinak ohrožovat. Tak proč tady ten beduín je, dumal Wásim.

Panter si všiml, že se na něj průvodce dívá, a upřeně se mu zahleděl do očí, dokud se muž neobrátí zpátky ke skupině.

V chrámu dnes nebyli žádní jiní turisté; každý týden se sem odvážíla vypravit jen jedna až dvě skupiny z hlavního města Saná, ležícího dvě stě kilometrů na západ. Panter pamatoval doby, kdy tato slavná zřícenina lákala ze Západu víc lidí, ale nedávné zprávy o působení al-Káidy ve zdejší provincii Maríb řadu turistů od návštěvy odradily. Usmál se.

Vzhledem k této situaci také Belgičané přijeli s ozbrojenou eskortou dvaceti mužů z Úřadu národní bezpečnosti – polovojských policejních jednotek, které měly za úkol chránit turisty na silnicích a v historických památkách. Návštěvníci si za tu službu platili, což byly dobře investované peníze, soudil Panter. Jenže bohužel pro dnešní výletníky dostali policisté zároveň zapláceno za to, aby odešli, což právě hodlali udělat.

Wásim pokračoval ve výkladu: „Tento chrám se také nazývá Měsíční, protože byl zasvěcen bohu Měsíci Almakovi.“

Zatímco mladá Belgičanka tlumočila, Wásim znovu kradmo pohlédl na vousatého muže v beduínském hábitu, který stál příliš blízko hloučku turistů. Měl chuť mu něco říct, ale ten člověk ho znervózňoval, a tak se raději otočil ke skupině: „To bylo patnáct set let předtím, než prorok Mohamed přinesl světu osvětlení a porazil pohany.“

Panter, který také uměl anglicky, po průvodcově poslední větě souhlasně přikývl.

Pozorně si prohlížel belgické turisty. Dva postarší manželské páry se zřejmě navzájem znaly; zdálo se, že žhnoucí slunce jim nedělá dobře. Vedle nich stál mladý muž se ženou, něco přes dvacet, a Panther si všiml, že nemají snubní prsteny, ačkoli tam byli evidentně spolu a chvílemi se drželi za ruce. Zbývající dvojice také patřila k sobě a dívka, která tlumočila, byla patrně jejich dcera nebo příbuzná. Zaznamenal také, že si ženy zahalily vlasy hidžábem na znamení úcty k islámským zvykům, ale žádná si už nezakryla tvář, jak se patřilo. Průvodce na tom měl trvat, jenže ten byl slouhou bezvěrců.

Dobrodruzi, pomyslel si Panther. Zvídaví lidé, pravděpodobně zámožní, kteří se vypravili na výlet ze Sana, kde, jak věděl, bydleli v hotelu Sheraton. Ten zájezd však možná bude náročnější a dobrodružnější, než jim slibovali v cestovní kanceláři. Představoval si, že teď vzpomínají na pohodlí hotelu, na hotelový bar a jídelnu. Napadlo ho, zda někteří myslí i na otázku bezpečnosti. Taková myšlenka by byla na místě.

Wásim opět nenápadně zabrousil pohledem k beduínovi, který se přitočil ještě blíž k hloučku výletníků. Pomyslel si, že mu bude sotva čtyřicet, ale plnovous a dohněda opálená pokožka ho dělaly starším. Wásim si teď také všiml, že muž má u sebe džambíju, obřadní zakřivenou dýku, jakou na severu Jemenu nosili

všichni muži. Mužova kúfíja, pokrývka hlavy, nebyla složitá ani ozdobně vyšívaná zlatou nití, takže nešlo o nikoho důležitého; žádný kmenový šejk ani náčelník klanu. Třeba ten beduín přišel západní turisty poprosit o almužnu. Wásim sice zaplatil šejku Músovi za to, aby sem příslušníky kmene nepouštěl, ale jestli ten člověk začne žebrot, Wásim mu dá pár set riálů a požádá ho, aby v klidu odešel.

Wásim opět promluvil ke skupince: „Někteří vyznačující mormonské víry v Americe se domnívají, že v šestém století před naším letopočtem uprchl z Jeruzaléma do tohoto chrámu mormonský prorok Lehi. Právě zde Lehi podle mormonských badatelů pohřbil proroka Izmaela. Když tak učinil, postavil pro sebe a pro svou rodinu velký koráb a odplul do Ameriky.“

Annette to přetlumočila, jeden z turistů se na něco zeptal a dívka to Wásimovi přeložila do angličtiny. Ten se usmál a odpověděl: „Ano, jak vidíte, žádné moře tu není. Ale v dávných dobách se zde údajně nacházela spousta vody – pravděpodobně řeky po Noemově potopě světa.“

Dívka to přeložila a Belgičané chápavě přikyvovali.

Wásim je vybídl: „Pojďte prosím za mnou.“ Vystoupil po čtrnácti kamenných schodech a stanul před šesti hranatými sloupy, z nichž pět se tyčilo do výše dvaceti metrů a šestý byl v půli ulomený. Počkal, až se k němu ostatní připojí, a pokračoval: „Když pohlédnete směrem na západ, uvidíte hory, kde podle místních obyvatel přistála Noemova archa.“

Turisté si vyfotografovali vzdálené pohoří a ani si nevšimli, že vousatý muž vystupuje po schodech za nimi.

Wásimovi to však neušlo a arabsky beduína požádal: „Prosím vás, pane, tohle je soukromá prohlídka.“

An-Nimr, Panter, arabsky odpověděl: „Ale já se chci také něco dozvědět.“

Wásim se snažil udržet zdvořilý tón a namítl: „Nerozumíte anglicky ani francouzsky, pane. Co se můžete dozvědět?“

Panter mu odpověděl anglicky: „Jsem chudý člověk, pane, který přišel pobavit turisty ve svém nejlepší kmenovém rouchu.“

Wásima překvapila mužova výborná angličtina. Arabsky opáčil: „Děkuji, ale šejk Músa mě ujistil...“

„Prosím vás, pane,“ skočil mu beduín anglicky do řeči, „dovolte mi, abych vašim přátelům ze Západu zapózoval při fotografování. Sto riálů za každý snímek.“

Annette ho zaslechla a přeložila to do francouzštiny svým krajanům, kteří s obavami sledovali výměnu názorů mezi oběma Araby. Když teď slyšeli, čeho se týkala, začali se usmívat a shodli se, že je to vynikající nápad – krásný suvenýr na památku.

Wásim vyhověl přání svých klientů a kývl na beduína, ať se do toho pustí.

Belgičané se začali s vysokým vousatým beduínem fotografovat, nejdřív jednotlivě a pak po malých skupinkách. Muž se při každém záběru usmál a na požádání se ochotně přesunoval po chrámu, aby měly snímky různé pozadí.

Jeden ze starších mužů ho požádal, aby tasil dýku, beduín však téměř omluvně vysvětlil, že jakmile se džambíja jednou vytáhne z pouzdra, musí se použít. Když to Annette přeložila, Belgičan ke svým krajanům poznamenal: „Tak to ho radši nebudeme žádat, aby hodil šavli,“ a všichni se zasmáli. Wásim se však nesmál.

Pohlédl na hodinky. Ze Saná sice vyjeli už v osm ráno, ale autobus dorazil do nedalekého Maríbu až po poledni. Výletníci poobědvali, dle jeho názoru příliš pomalu, v turistické restauraci hotelu Bilkís. Tam musel Wásim neúměrně dlouho čekat na šejka Músu, který po něm požadoval dvě stě amerických dolarů

a zároveň mu oznámil: „Ostatní kmeny dělají problémy, a tak jim musím zaplatit, abych vám zajistil bezpečný průjezd na zpáteční cestě do Saná.“

To už Wásim znal, ale jako pokaždé šejkovi vysvětlil: „Turisté už zaplatili pevně stanovenou taxu cestovní kanceláři v Saná plus poplatek za policejní doprovod. Víc peněz už od nich žádat nemohu. A když vám zaplatím víc, nezůstane mi žádný zisk.“ Jako pokaždé ovšem slíbil: „Příště.“

Šejk se s průvodcem ze Saná nakonec domluvil na sto dolarech, ale Wásim se rozhodl, že žádné příště už nebude. Silnice ze Saná do Maríbu začínala být nebezpečná a potíže nepůsobily jen místní kmeny, ale i ta nová skupina, al-Káida, která se v oblasti objevila loni. Tvořili ji většinou cizinci – Saúdští Arabové, Kuvajťané, lidé ze sousedního Ománu a také Iráčané, kteří uprchli ze své domoviny před Američany. Tihle lidé, pomyslel si Wásim, přinesou Jemenu neštěstí a smrt.

Šejk Músa to ostatně Wásimovi říkal: „S těmi muži z al-Káidy začínají být problémy. Zajímají je americké ropné vrty a americké ropovody a shlukují se jako smečka vlků, která čeká na příležitost k útoku.“ Pak ještě dodal: „Tyhle lidi si koupit nemůžete, příteli, a policie vás před nimi ochránit nedokáže, ale já ano. Tři sta dolarů.“

Wásim znovu odmítl dát příplatek a šejk Músa pokrčil rameny. „Snad příště,“ utrousil.

„Ano, příště.“ Wásim však teď už s jistotou věděl, že žádné příště nebude.

Wásim ar-Ráhib, absolvent univerzity s doktorátem z dějin starověku, nemohl najít zaměstnání ve školství, vlastně žádné místo kromě téhle práce v cestovní kanceláři. Platili mu dost a západní turisté mu nechávali štědré spropitné, ale ta práce začínala být nebezpečná. Nebezpečná i pro turisty, ačkoli by to cestovní kancelář

nikdy nepřipustila. Ve všech turistických průvodcích – napsaných před lety – stálo: „V Jemenu si rozhodně nesmíte nechat ujít návštěvu zřícenin v Maríbu.“ Příště se na ně holt budou muset podívat bez něj, pomyslel si Wásim.

Sledoval turisty, kteří si nyní prostřednictvím mladé tlumočnice povídali s beduínem. Muž vystupoval příjemně, ale bylo na něm něco zvláštního. Nepůsobil totiž jako beduín. S cizinci se bavil příliš nenuceně a uměl anglicky. Velmi neobvyklé, pokud ovšem třeba nepracuje pro Američany v ropné společnosti.

Nicméně už odbila třetí odpoledne a oni ještě nenavštívili chrám Slunce. Jestli se tu zdrží déle, poslední hodinu do Saná pojedou potmě. Nedoporučovalo se cestovat po setmění, dokonce ani s policejní eskortou, která také nechtěla zůstat na silnici po soumraku.

Wásim promluvil anglicky k dívce a k beduínovi: „Musíme už jít. Děkuji vám, pane, za laskavost.“

Belgičané však ještě chtěli pořídit společný snímek s beduínem a požádali Wásima, aby je vyfotografoval. S myšlenkou na spropitné tedy Wásim souhlasil a udělal požadovaný záběr čtyřmi různými aparáty.

Pak mladé Belgičance poradil: „Myslím, že když tomu gentlemanovi dáte tisíc riálů, bude velmi spokojen.“ Ujistil se, že mu porozuměla. „Dělá to asi pět euro. Velmi slušný denní výdělek pro tohoto dobrého muže.“

Annette vybrala peníze a podala je beduínovi se slovy: „Děkujeme vám, pane.“

Beduín vzal bankovky a odvětil: „Není vůbec zač.“ Pak ještě dodal: „Řekněte prosím svým krajanům, že Búlus ibn ad-Darwíš jim přeje šťastný a bezpečný pobyt v Jemenu.“

Wásim se zadíval k severu, kde na silnici parkoval jejich minibus za vojenským nákladákem, jímž přijela bezpečnostní policie. Autobus tam pořád stál, ale

nákladák ne. Wásim vlastně ani neviděl žádné policisty z Úřadu národní bezpečnosti v typických modrých maskovacích uniformách.

Zavolal z mobilního telefonu policejnímu veliteli, ale nikdo to nebral. Pak zatelefonoval řidiči autobusu Isovi, který byl zároveň bratrancem jeho ženy. Jenže Isa mobil nezvedal.

Wásim pohlédl na beduína, který ho upřeně pozoroval, a v tu chvíli pochopil, co se děje. Zhluboka se nadechl, aby se mu netřásl hlas, a arabsky beduínovi řekl: „Prosím vás, pane...“ Zavrtěl hlavou a pokračoval: „Tohle je velmi špatná věc.“

Vysoký beduín opáčil: „Ty, Wásime ar-Ráhibe, jsi špatný. Jsi slouhou bezvěrců, namísto abys byl služebníkem Alláhovým.“

„Ale já jsem jeho služebníkem...“

„Mlč.“ Beduín dal komusi znamení vztyčenou pravicí, pak ruku spustil a pohlédl na Wásima a Belgičany, ale nic neříkal.

Čtyři muži a pět žen hleděli na svého průvodce a čekali, až jim vysvětlí, co se děje. Něco zjevně nebylo v pořádku, ačkoli ještě před pár minutami se všichni usmívali a pózovali před objektivem.

Wásim se vyhýbal znepokojeným pohledům turistů.

Annette se Wásima anglicky zeptala: „Co se děje? Nedali jsme mu dost?“

Wásim mlčel, a tak se Annette obrátila na beduína: „Nějaký problém?“

An-Nimr, Panter, jí odpověděl: „Vy jste ten problém.“

Belgičané se začali Annette vyptávat, o čem je řeč, ona však neodpověděla.

Pak jeden z mužů ve skupině vykřikl: „Regardez!“ a ukázal prstem.

Dole na nádvoří chrámu, kde před chvílí stáli, se z temných zákoutí rozvalin znenadání vynořila skupi-

na asi dvanácti mužů v beduínských hábitech a s kalaš-nikovy v ruce.

Turisté zpočátku mlčeli, ale jakmile začali beduíni vybíhat nahoru po kamenných schodech, jedna z žen vyjekla hrůzou.

Pak se všechno semlelo ráz na ráz. Dva z beduínů namířili na Belgičany pušky a ostatní jim páskou sva-zovali ruce za zády.

Annette křikla na Wásima: „Co se děje? Proč to dě-lají?“

Wásim, který měl také spoutaná zápěstí, se zpočátku bál promluvit, pak se ale vzchopil a prohlásil: „Je to únos. Nebojte se. Unášejí lidi kvůli penězům. Neublíží nám.“

Když to Wásim vyslovoval, doufal, že je to pravda. Kmenové únosy západních turistů. Únosy cizinců byly běžnou věcí a oni teď stráví týden, možná dva, společ-ně s kmenem, dokud únoscí nedostanou peníze. A pak je propustí. Věděl, že tyhle záležitosti obvykle končí-vají dobře; turistům se jen zřídka něco stalo a nikdy je nezabili, pokud ovšem nezasáhla armáda a nesnažila se zajatce vysvobodit.

Annette byla sice vyděšená, ale svým krajanům řek-la: „Je to únos. Kvůli výkupnému. Wásim říká, že se nemáme...“

„Zmlkni,“ nařídil jí vysoký beduín anglicky. Pak arabsky oznámil Wásimovi: „Tohle není únos.“

Wásim zavřel oči a začal se nahlas modlit.

Búlus ibn ad-Darwíš, Panter, tasil zakřivenou dýku a stoupl si Wásimovi za záda. Jednou rukou ho uchopil za vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu a zahnutým ostřím mu přejel přes hrdlo. Pak muže prudce odstrčil dopředu.

Wásim padl obličejem na kamennou podlahu Mě-síčního chrámu a zůstal nehybně ležet, zatímco z něj prýštila krev a rozlévala se po horkých kamenech.

Belgičané na to v hrůze zírali a pak někteří začali křičet a jiní naříkat.

Ozbrojení muži přinutili všechny cizince padnout na kolena a Panter nejdřív zamířil k Annette. Obešel ji a řekl: „Aby ses nemusela dívat, jak umírají ostatní.“ Uchopil ji za dlouhé vlasy, rychlým pohybem jí trhl hlavou dozadu a zakřivenou čepelí jí podřízl krk. Pak přešel k ostatním.

Někteří plakali nebo prosili o milost, jiní se bránili, ale marně, protože džihádisté je pevně drželi, zatímco jim Panter podřezával hrdla. Několik jich přijalo svůj osud mlčky. Jen jediná osoba se modlila, starší žena, kterou Panter nechal až nakonec, aby mohla své modlitby dokončit. Pomyslel si, že je zajímavé sledovat, jak lidé umírají.

Za necelé dvě minuty bylo po všem. Všech devět bezvěrců a jejich přísluhovač Wásim leželi na podlaze chrámu a jejich krev se řinula na prastarý kámen.

Búlus ibn ad-Darwíš, an-Nimr, Panter, sledoval, jak nevěřící jeden po druhém svádějí poslední zápas se smrtí a pak zůstávají nehybně ležet.

Jeden z nich, muž, který byl otcem té mladé dívky, se však náhle vztyčil a s rukama stále svázanýma za zády se rozběhl dolů z kamenných schodů. Vzápětí zakopl, padl obličejem na skálu a skutálel se po strmých stupních dolů, kde zůstal ležet.

Panter směrem k džihádistům utrousil: „Doufám, že se nezranil.“

Muži se zachechtali.

Panter se zahleděl na svou džambiju rudou od krve a pak ji zasunul zpátky do pouzdra.

Vzal jeden z fotoaparátů, pohlédl na digitální snímky na malém displeji a neubránil se úsměvu.

Zavolal na jednoho ze svých mužů. „Nabíle!“ křikl a podal mu přístroj, aby zvěčnil to krveprolití.

Panter pohlédł na mrtvé Evropany a prohlásil: „Takže vy jste přijeli do Jemenu za dobrodružstvím a poučením. A našli jste obojí: poslední velké dobrodružství i hluboké poznání této země. Dozvěděli jste se, že Jemen obchází smrt.“